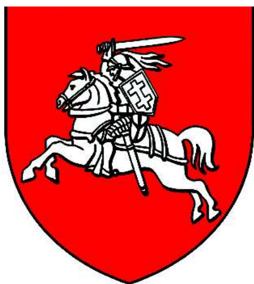

Весткі й Паведамленьні

інфармацыйны бюлетэнь Згуртаваньня "ПАГОНЯ"

Viestki j Paviedamleńni

Электронны адрас: *viestki@mail.com*
P. O. Box 3225, Farmingdale, NY 11735

№ 3 (697)
Сакавік 2024 г.

25 САКАВІКА - Дзень Волі

Віншуем са 106-мі ўгодкамі абвешчаньня незалежнасьці

Беларускай Народнай Рэспублікі

ЖЫВЕ БЕЛАРУСЬ!

Аб антыбеларускай палітыцы ў Летуве

Нашу заклапочанасьць і абурэньне выклікае антыбеларуская палітыка і антыбеларуская прапаганда, якую праводзяць супраць беларускага народу ў Летуве пэўныя сілы, якія могуць быць зьвязаныя з ўрадам гэтай краіны і ўплываць на яго палітыку.

У летувіскіх СМІ пэрыядычна публікуюцца антыбеларускія выказваньні на падставе прыдумак, што прыводзіць да узбуджэньня нянавісьці да беларусаў, ёсьць выпадкі, калі беларускія культурныя дзеячы ў Вільні, якія вымушана зьехалі зь Беларусі і для якіх Летува стала другой радзімай, пачынаюць атрымліваюць ананімныя пагрозы і зьнявагі.

Летам 2023 году на саміце НАТО ў Вільні прэзыдэнт Летувы Г. Наўседа прыніжальна паставіўся да Беларусі, назваўшы яе "яшчэ адной губэрніяй Расеі". 6-га лютага 2024 году на беларускім інтэрнэт-партале "Свабода" тыя ж фармулёўкі былі артыкуляваныя летувіскім аналітыкам М. Лаўрынавічусам, Летува "знаходзіцца ў стане вайны", бо "Расея пачала вайну супраць Украіны, Захаду і Летувы". Тым часам "Беларусь не зьяўляецца ніякой незалежнай дзяржавай. Гэта губэрнія Расеі. У гэтай сытуацыі мы маем справу з грамадзянамі недружалюбнай для нас краіны (!!!), таму мы павінны правяраць усіх беларусаў, якія знаходзяцца ў Летуве, бо яны могуць ствараць недружалюбныя нам таварыствы".

Такая рыторыка ня толькі не адпавядае рэчаіснасьці, зьяўляецца зьневажальнай ў дачыненьні да блізкага народу, які апынуўся ў сытуацыі гібрыднай акупацыі і супраць якога вядуцца сыстэмныя рэпрэсіі, але і спрыяе фармаваньню ўзаемнай варожасьці паміж народамі.

Далей. 17-га студзеня 2024 году летувіскае тэлебачаньне TV-3 паказала антыбеларускі прапагандысцкі сюжэт: «Беларускае вызвольнае войска" шастае па лясах Літвы: яны пагражаюць і нам tv3.lt»

У гэтым "журналісцкім расьсьледваньні" аўтары паведамляюць, што беларусы стварылі ў Летуве вызвольную армію, праводзяць вучэньні ў лясах. Гэтыя беларусы могуць быць "гібрыднай зброяй" у руках Лукашэнкі і Пуціна. Маўляў, яны, беларусы, могуць быць пераапранутымі ў летувіскую ваенную форму і зьдзейсьніць напад на Беларусь з тэрыторыі Летувы пад выглядам летувіскіх ваенных. Гэта ў сваю чаргу павінна справакаваць удар у адказ і пачаць вайну рэжыма Лукашэнкі-Пуціна супраць Летувы. *(У сапраўднасьці ніякай беларускай "вызвольнай арміі" не існуе.)*

Пры гэтым TV-3 паказвае кадры нейкіх маладзёнаў у камуфляжнай форме, што муштруюцца ў лесе, пры гэтым усе яны паказаныя з адкрытымі тварамі, што дазваляе летувіскім ўладам іх ідэнтыфікаваць і прадставіць доказы пагрозы, калі гэта беларусы. Аднак гэтага зроблена не было, як і не было прадстаўлена ніводнага доказу, што людзі ў лясах Летувы – беларусы. Такія дзеяньні супярэчаць прынцыпам журналісцкай этыкі і зьяўляюцца нічым іншым, як дэструктыўнай палітычнай прапагандай, недапушчальнай для дэмакратычнай краіны.

Далей у тым жа сюжэце робіцца наступная выснова з боку старшыні Камітэту па нацыянальнай бясьпецы і абароне Лаўрынаса Кашчунаса: "У Літву больш нельга ўпускаць грамадзян зь Беларусі".

Такія "тв-праграмы", як і словы з вуснаў афіцыйных асобаў выклікаюць заклапочанасьць і зьдзіўленьне, бо выглядаюць як спроба мэтанакіраванага і сьвядомага стварэньня штучнай пагрозы і вобраза ворага зь беларусаў.

1-га лютага 2024 году гэты прапагандысцкі сюжэт, паказаны на TV-3, быў распаўсюджаны прарэжымным рэсурсам BelVestnik (каля 40 тыс. падпісчыкаў) які наклаў на відыё свой пераклад і тэкст, сутнасьць якога ў тым, што ва Ўкраіне рэжым Лукашэнкі мэтанакіравана спрыяў стварэньню палка Каліноўскага, які ў патрэбны момант нападзе на Летуву.

Цытата: «На самом популярном телеканале Литвы вышел сюжет, где полк Калиновского и белорусскую освободительную армию попросту называют частью лукашенковского и путинского плана по нападению на Литовскую Республику.

По мнению литовского депутата Сейма и эксперта министерства обороны Литвы, "сегодня эти белорусы тренируются в лесах под Вильнюсом, а в час "Х" нападут на белорусскую границу" ("под литовской символикой", подчеркивается в сюжете) и спровоцируют Лукашенко и Путина на нападение на Литву.»

Гэтая інфармацыя пачала хутка распаўсюджвацца ў інтэрнэце і ўзбуджаць нянавісьць супраць беларусаў. Па ўсіх парамэтрах гэтую зьяву можна назваць інфармацыйна-псыхалягічнай апэрацыяй, скіраванай супраць беларусаў і на падрыў добрых адносінаў паміж народамі.

На працягу апошніх год кіроўныя эліты Летувы здзейсьнілі шэраг недальнабачных і разбуральных крокаў, як для гаспадаркі Беларусі, так і для гаспадаркі ўласнай краіны. Былі спынены пастаўкі беларускага калія ў порт Клайпэды, што выклікала крызіс і павышэньне цэнаў на прадукты харчаваньня ў сьвеце (Белкалій займаў трэцяе месца ў сьвеце па вытворчасьці калійных ўгнаеньняў.)

Відавочныя памкненьні заканадаўча прыраўняць беларусаў, якія ўця-

заканчэньне на бачыне 4

Рэальнасьць паказвае, што фэмінісцкія фантазіі - зман

Сёньня мы шмат чуем пра "фантазіі мужчынскай улады" і частыя абвінавачваньні ад фэміністак у "таксічнай маскуліннасьці". Фэміністкі сьцьвярджаюць, што фантазія аб мужчынскай сіле – гэта сацыяльная канструкцыя, якая робіць мужчын агрэсіўнымі, а агрэсія, нібыта, і ёсьць прычынаю большасьці хваробаў грамадзтва.

Аднак, калі разгледзець самую адметную рысу фантазіі аб мужчынскай сіле, то мы амаль заўсёды знаходзім гісторыі самаахвяраваньня. Улада для большасьці людзей прызначана для выкарыстаньня ў служэньні іншым, абароне і клопаце аб тых, хто ня можа сябе абараніць. Гэтая сымболіка сустракаецца ў літаратуры, тэлебачаньні і фільмах, у цэнтры якіх заўсёды магутныя мужчынскія фігуры. Замест таго, каб быць "таксічнымі", мужчыны вымушаныя сваімі адносінамі да ўлады дасягаць чагосьці большага для ўсіх людзей вакол іх.

Гэта ня значыць, што не бывае кепскіх мужчын. Было шмат такіх, хто злоўжывалі сваёй уладай. Аднак такія – выключэньне з правілаў. Большасьць зь іх мараць быць героямі з маральным кодэксам, а ня злыднямі.

Падарожжа героя звычайна патрабуе барацьбы за ўладу, і прынамсі падсьвядома разумеецца, што ўлада, здабытая бяз вопыту і мудрасьці, вядзе да разбэшчанасьці. Для мужчын вялікая ўлада суправаджаецца вялікай адказнасьцю.

Жаночая сілавая фантазія, на жаль, вельмі адрозная. Для фэміністак вялікая ўлада азначае ніколі ня браць на сябе адказнасьць ні за што. Калі паслухаеце жанчын з уладай (асабліва фэміністак), вы ўбачыце значнае адрозьненьне ў тым, як гэтая ўлада дасягаецца і выкарыстоўваецца. Жаночая сілавая фантазія не патрабуе, каб жанчына была героем. На самай справе яны паводзяць сябе як злыдні; эгаістычна і самазакахана, ім не хапае глыбіні і ахвярнасьці. Калі жанчыны фантазуюць пра ўладу, яны, хутчэй, адлюстроўваюць цёмныя мужчынскія рысы, а не высокія жаночыя ідэалы.

Для сучасных жанчын не існуе падарожжа героя. Жаночыя гераіні звычайна атрымліваюць уладу аўтаматычна без усялякай барацьбы. Яны нараджаюцца з магічнымі здольнасьцямі або дадзенымі Богам талентамі. Яны ўяўляюць, чаго хочуць, і тое павінна прыйсьці да іх само.

Раней у такіх фантазіях жанчыны выкарыстоўвалі сэксуальнасьць, каб паўплываць на мужчын і прымусіць іх рабіць тое, што яны хочуць. Тым ня менш, гэтая дынаміка доўгі час не давала спакою фэміністкам, якім падабаецца ідэя сэксуальных маніпуляцый, але не падабаецца тое, што жанчыны па-ранейшаму спадзяюцца на мужчын. Таму ў наш час фэміністкі паводзяць сябе як мужчыны, ужываюць сілу і сьцьвярджаюць псыхалягічнае дамінаваньне. Больш за тое, сапраўдная крыніца магіі для фэміністак знаходзіцца ў цэнтры кіраваньня грамадзтвам, урад для іх – сьвяты Грааль.

Але тут усё ідзе ня так. Жанчыны ніколі ня будуць здольныя на тое, на што здольныя мужчыны. Гэта значыць, мужчыны могуць выжыць без жанчын, але жанчыны ніколі ня выжывуць без мужчын. Гэта халодная жорсткая рэальнасць, якую фэміністкі проста не разумеюць. Яны любяць сьцьвярджаць, што "сьвет мяняецца", а кансэрватары злуюцца, бо "патрыярхат губляе ўладу". Гэты аргумэнт вельмі супярэчлівы: калі патрыярхат сапраўды існуе, і мужчыны сапраўды маналітная структура ўлады, то нішто не павінна ім перашкаджаць раздушыць фэміністак, як жукоў, і забраць ад іх усю гэтую ўладу назад.

Жанчыны ў сілу сваёй біялёгіі ня маюць улады. Прынамсі, ня так, як мужчыны. Любая ўлада, якую яны думаюць, што ўзялі, на самай справе была дадзеная ім мужчынамі. Мужчыны дазваляюць ім мець тыя свабоды, якімі яны карыстаюцца ў заходнім сьвеце, там няма барацьбы за ўладу. Жанчыны на Захадзе маюць роўныя з мужчынамі правы і магчымасьці, бо гэтага хочуць мужчыны. Калі б быў патрыярхат, гэтых правоў не было б.

Проста паглядзіце на любую мусульманскую нацыю, дзе ёсьць сапраўдны патрыярхат. Фэміністкі там ня маюць уплыву, бо мужчыны ім не дазваляюць. Так што, калі ласка, дамы, не падманвайце сябе і будзьце ўдзячныя за тое, што заходнія мужчыны так цэняць і падтрымліваць жанчын вакол сябе.

Наступны па распаўсюджанасьці аргумэнт фэміністак, што жанчынам насамрэч "не патрэбныя мужчыны". Для фэміністак першай хвалі гэта абмяжоўвалася ідэяй, што мужчыны ім не патрэбны для асабістага шчасьця або посьпеху. Праблема ўзьнікае з фэмінізмам трэцяй хвалі і фантазіямі, што жанчынам мужчыны не патрэбныя ні для чаго, у тым ліку для стабільнасьці грамадзтва.

Патлумачым: мужчыны пабудавалі амаль усё навокал, і яны падтрымліваюць практычна ўсё ў цывілізацыі, ад будынкаў, дарог, камунальных службаў, фабрык да нацыянальнай бясьпекі, усё гэта пабудавана і падтрымліваецца імі. Усе гэтыя непрыгожыя, але неабходныя працы, якія жанчыны ня хочуць ці ня здольныя рабіць, выконваюцца мужчынамі.

Фэміністкі сьцьвярджаць, што жанчынам мужчыны патрэбныя толькі для абароны ад іншых мужчын. Калі б мужчын не было, яны былі б у бясьпецы. Гэта вясёлая наіўная ідэя, і пра яе гавораць толькі жанчыны ў разьвітых грамадзтвах, дзе іх ніколі не прымушалі адчуць сапраўднае выжываньне.

Калі заўтра мужчыны зьнікнуць, цывілізацыя рухне. Жанчыны не пратрымаюцца больш за пару тыдняў. Мы ведаем гэта дакладна, таму што за апошнія гады было праведзена некалькі экспэрымэнтаў па выжываньні з групамі, што складаліся толькі з жанчын, якія скончыліся катастрофай. Яны альбо вымушаныя спадзявацца на мужчынскія групы, каб выжыць, альбо павінны былі вырвацца і цалкам пакінуць экспэрымэнт.

Сьвет – негасьцінная месца, асабліва без мужчын. Фэмінісцкая фантазія ўлады абапіраецца на тое, што яны здольныя рабіць усё, што могуць рабіць мужчыны. Гэта няпраўда, і патрабаваньні не абмяжоўваюцца фізычнымі. Жанчынам пагражае недахоп арганізатарскіх здольнасьцяў, прынамсі, што тычыцца выкананьня канкрэтных задач.

У іншым вядомым экспэрымэнце, у якім удзельнічалі толькі жанчыны ў 2005 годзе, жанчына-тэлепрадусар вырашыла з нуля пабудаваць мэдыя-бізнэс толькі з супрацоўніцамі. Мужчын не пускалі, таму што яна лічыла, што тым лёгка даецца прасоўваньне па кар'еры. Кампанія развалілася праз два гады з-за адсутнасьці працоўнай этыкі, пэрспэктываў і ўнутраных сутычак. Дырэктарка прызнала, што штат з жанчын – жахлівая ідэя. Яна адзначыла: "Нягледзячы на тое, што я і далей лічу, што мужчынам лёгчэй даецца кар'ера на тэлебачаньні – калі б я зрабіла гэта зноў, я б, безумоўна, наняла мужчын. На самай справе, я б, напэўна, брала на працу толькі мужчын..."

Фэмінісцкія фантазіі існуюць толькі ў разьвітым грамадзтве першага сьвету, дзе мужчыны ўжо стварылі большасьць неабходных выгодаў, неабходных для выжываньня. Менавіта ў такім асяродзьдзі, арыентаваным на камфорт, фэміністкі квітнеюць, хоць бы таму, што маюць шмат часу, каб абдумаць дробязі, а не клапаціцца аб тым, што яны будуць есьці, дзе спаць і хто будзе іх ахоўваць.

У выпадку сапраўднага выжываньня фэміністкі спыняюць сваё існаваньне. Яны паміраюць або адмаўляюцца ад фэмінізму і зьвяртаюцца па дапамогу да мужчын. Сучасным жанчынам на Захадзе было б разумна памятаць пра гэтую рэальнасьць, таму што самыя разьвітыя краіны сьвету, як вядома, у мінулым з ашаламляльнай рэгулярнасьцю трапляюць у статус краінаў трэцяга сьвету.

Б. С.

Беларусь – Амэрыка: лёсы землякоў

Мікола Панькоў - выдавец і бібліёграф

Мікола Панькоў (псэўдонімы М. Вольны, М. Лістападавец, Летапісец, Не-Кніжнік, М. Сокал, М. Крэнь, інш.), беларускі культурніцкі й грамадзкі дзеяч, літаратар, выдавец і бібліёграф, нарадзіўся 12 чэрвеня 1911 г. у Рундане (Рундэні) Люцынскага павету ў колішніх Інфлянтах (Латгаліі), цяпер Латвія. Вырас ён у беларускай праваслаўнай сялянскай сям'і, што жыла на землях, здаўна належачых да беларускай этнічнай тэрыторыі, якія цяпер застаюцца па-за ўвагай шырокага грамадзтва.

Пасьля здабыцьця Латвіяй у 1918 годзе незалежнасьці, у яе складзе апынулася і частка беларускіх земляў. Шэраг латыскіх прагрэсіўных дзеячаў, а найперш выбітны нацыянальны паэт Яніс Райніс, паспрыялі падтрымцы беларускага нацыянальнага жыцьця ў Латвіі, стварэньню Беларускага аддзелу пры Міністэрстве асьветы й адкрыцьцю беларускіх гімназіяў у Дзьвінску (Даўгаўпілсе) й Люцыне.

Атрымаўшы пачатковую адукацыю, Мікола Панькоў паступіў у Дзьвінскую дзяржаўную беларускую гімназію, апірышча і асяродак беларускай нацыянальна-асьветніцкай дзейнасьці беларусаў Латвіі, зь якой быў шчыльна зьвязаны выбітны дзеяч Кастусь Езавітаў. Мікола Панькоў удзельнічаў у бібліятэчным гуртку, якім кіраваў Сяргей Сахараў, дырэктар гімназіі. Тут Панькоў вучыўся складаць каталёгі, рэгістраваць беларускія выданьні, што выходзілі ў сьвеце, а найперш – у Заходняй Беларусі й Латвіі. Падчас вучобы Панькоў пачаў публікаваць свае творы ў вучнёўскім часапісе "Школьная праца" (выйшла 14 нумароў часапісу). Таксама друкаваўся ў газэце беларусаў Латвіі "Голас Беларуса" і ў шэрагу іншых выданьняў.

У другой палове 1920-х гадоў у Латвіі пачалося згортваньне падтрымкі нацыянальных мяншыняў, паступова пашыраўся шавінізм "тытульнай" нацыі. Панькоў у гэты ж час пераняўся ідэямі нацыянальна-вызвольнай барацьбы і далучыўся да партыі беларусіх эсэраў. За сувязь зь беларускімі эсэрамі Мікола Панькоў быў асуджаны латвійскімі ўладамі на турэмнае зьняволеньне. Пасьля вызваленьня ён працягваў удзельнічаць у дзейнасьці беларускіх арганізацыяў Латвіі, супрацоўнічаў зь беларускімі перыёдыкамі ў Заходняй Беларусі і Латвіі.

Па словах Панькова, у 1930-я гады падрыхтаваў і выдаў дзьве свае кнігі: зборнік вершаў і апавяданьняў "Жывём" і раман "У беларускіх лясах", але наклад згінуў у часы Другой сусветнай вайны. Падчас нямецкай акупацыі Панькоў працаваў інструктарам на чыгунцы ў Дзьвінску.

Улетку 1944 году Мікола Панькоў выехаў на эміграцыю ў Нямеччыну. Ён жыў у лягерох для перамешчаных асобаў (ДП). Асаблівай увагі заслугоўвае культурніцкая і выдавецкая дзейнасьць Панькова сярод беларускай грамады перамешчаных асобаў у Нямеччыне. У лягеры ў Альдэнбургу заснаваў Беларускую бібліяграфічную службу, мэтай якой быў збор і апісаньне беларускіх выданьняў. Панькоў браў удзел у зьезьдзе праваслаўнай беларускай эміграцыі ў 1946 годзе.

Большасьць даробку Міколы Панькова распаўсюджвалася або ў рукапісах, або ў некалькіх копіях машынапісу. Прыкладам могуць быць 4 выпускі альманаху "Этапы" (1944–1950), зьместам якога былі артыкулы і зацемкі самога М. Панькова. Сьпіс пэрыёдыкаў, заснаваных Міколам Паньковам, улучае "Абежнік Беларускага Дапамаговага / Нацыянальнага Камітэту ў Нямеччыне Брытанскае зоны", "Абежнік Саюзу Беларускіх Журналістых", "Баявая Ўскалось", "Беларус на чужыне", "Вольнае слова: Бюлетэнь Саюзу Беларускіх Журналістых", "Выгнанец: Беларускі рукапісны тыднёвік", "Дакуманты і факты: Архіў беларускага нацыянальнага вызвольнага руху", "Кагарка: Месячнік крывіцкай думкі", "Кнігапіс беларускага друку", "Летапіс жыцьця беларускай эміграцыі", "Мэта: Часапіс літаратуры – навукі – грамадзкасьці", "Нарач: Літаратурна–грамадзкі крывіцкі часапіс".

Асаблівасьцю дзейнасьці Міколы Панькова было "перавыданьне" беларускіх твораў, калі ён на машынцы перадрукоўваў цэлыя творы, і ў адсутнасьць у тыя часы памнажальнай тэхнікі гэта і было "перавыданьнем" твораў, напрыклад, Вацлава Ластоўскага, Янкі Купалы або Зьмітрака Бядулі. Частка такіх унікальных машынапісных кнігаў захоўваецца ў архіве Міколы Панькова.

У 1951 годзе Мікола Панькоў перабраўся ў ЗША. Пэўны час ён рэдагаваў часапіс "Баявая ўскалось". Ён працягваў зьбіраць і рэгістраваць беларускія выданьні, імкнуўся пашыраць культурніцкую і асьветную працу. У 1952 годзе Панькоў зрабіўся старшынём Саюзу Беларускіх Журналістаў, уваходзіў у склад Крывіцкага (Беларускага) Навуковага Таварыства імя Пранціша Скарыны, быў сябрам Рады БНР. Ён заснаваў Беларускае Інфармацыйнае Бюро і быў ягоным кіраўніком, зьбіраючы інфармацыю пра грамадзкую дзейнасьць беларускіх арганізацыяў у сьвеце. У 1956 годзе Мікола Панькоў выйшаў з Рады БНР і разам з Яўхімам Кіпелем, Віктарам Чабатарэвічам, Міколам Шчорсам, Лявонам Савёнкам заснаваў Камітэт Незалежнай Беларусі, у 1984 годзе разам з Васілём Шчэцькам аднавіў выданьне "Летапісу Беларускай Эміграцыі".

Першыя публікацыі Панькова зьявіліся ў беларускім друку Латвіі ў 1920-я гады. Мікола Панькоў зьяўляецца аўтарам кнігаў "Паказьнік беларускіх выданьняў на чужыне за 1945-50 гг." (Нью-Ёрк, 1952), "Хроніка беларускага жыцьця на чужыне (1945–1984)" (Менск, 2001). Засталіся нявыдадзенымі ягоныя падрыхтаваныя ў эміграцыі "Слоўнік замежных словаў беларускай мовы", "Хто ёсьць хто на эміграцыі", "Беларуская прэса на эміграцыі" й шэраг іншых твораў. Ён склаў мартыралёг "Ахвяры бальшавізму".

Жонка Міколы Панькова, Марыя (дзявочае прозьвішча Найдзюк), таксама была беларускай культурніцкай дзяячкай і літаратарам, выдавала творы пад псэўдонімам "Ніна Змагарка".

Памёр Мікола Панькоў 7 студзеня 1995 году ў Нью-Ёрку. Пасьля сьмерці ягоны вялізны архіў і кнігазбор перш меркавалася перадаць на Бацькаўшчыну, але пасьля лукашэнкаўскага рэфэрэндуму 1995 году было вырашана пакінуць архіў у Нью-Ёрку, і ён быў перададзены ў Фундацыю імя Крэчэўскага, дзе захоўваецца і цяпер.

Віталь ЗАЙКА

Антыбеларуская палітыка

заканчэньне з бач. 1

каюць ад рэпрэсіяў і генацыду, да расейцаў. Ёсьць выпадкі калі беларускіх уцекачоў ацэньваюць “небясьпечнымі для Летувы”. Беларусы, што жывуць у Летуве цягам дзесяткаў гадоў таксама раптоўна сутыкаюцца з праблемамі легалізацыі і пагрозай дэпартацыі. Пры гэтым няма аб’ектыўных фактаў і доказаў нейкай варожай дзейнасьці з боку беларусаў у дачыненьні да Летувіскай дзяржавы.

Нядаўняй небясьпечнай ініцыятывай стаў намер перакрыць пункты пераезду на мяжы зь Беларусьсю.

Склаецца ўражаньне, што летувіскія палітыкі, што цяпер ва ўладзе, страцілі пачуцьцё рэальнасьці і дзейнічаюць насуперак гістарычным і сучасным інтарэсам Летувы, што можа быць выкарыстана рэжымам Пуціна з мэтай пашырэньня напружанасьці, пачуцьцяў варожасьці паміж народамі і на гэтай глебе стварыць канфлікты ў сваіх інтарэсах.

Беларусы, якія ўцякаюць ад перасьледу і рэпрэсій, ня ёсьць ворагамі тых краінаў, куды яны вымушаны зьехаць. Разумную і гуманную палітыку ў дачыненьні да ўцекачоў праводзіць Рэспубліка Польшча, якая па-сяброўску прыняла сотні тысячаў беларускіх палітэмігрантаў і мільёны ўкраінцаў, забясьпечыўшы ім і сховы, і працу, і школу, і ўкраінскую мову. Гэта сяброўскі рух, які ўмацоўвае Польшчу, дружбу паміж народамі і польскую дэмакратыю, і які павінен быць прыкладам для іншых краінаў.

Нажаль, дзейсная ўлада ў Летуве абрала іншы падыход і мэтад дзейнасьці, які падважвае ўласны дэмакратычны выбар. У 2020 годзе ўрад і грамадзтва Летувы праявілі велізарную салідарнасьць і падтрымку для беларусаў. Урад краіны праводзіў годную пашаны палітыку братэрскіх адносінаў. Навошта цяпер і чаму, у той момант, калі два народы найбольш патрабуюць узаемнай падтрымкі і салідарнасьці, рэалізуюцца спробы сутыкнуць іх у інфармацыйным супрацьстаяньні.

Узьнікае ўражаньне, што кіроўныя эліты не зусім разумеюць, што ў існуючых абставінах існаваньне вольнай, незалежнай, дэмакратычнай Беларусі гарантуе Летуве незалежнасьць і волю. Калі Расея зможа канчаткова зьнішчыць Беларусь, і яна сапраўды пераўтворыцца ў вайсковы прыдатак пуцінскай Расеі, то тады дзяржаўнасьць Летувы сутыкнецца з рэальнай, а ня штучнай пагрозай. Беларусы ж, якія цяпер знаходзяцца ў Летуве, гэта важны рэсурс, які трэба выкарыстоўваць у барацьбе супраць рэжыму Лукашэнкі і Пуціна, а не ствараць зь іх штучную пагрозу для ўласнай краіны.

І Беларусь, і Беларускі народ быў і ёсьць натуральным, гістарычным саюзьнікам Літоўскай Рэспублікі. Нашыя народы зьвязаныя у тым ліку і даўнімі часамі. Гэта цягнецца ад пачатку, калі існавала яшчэ наша агульная дзяржава – Вялікае Княства Літоўскае, Рускае і Жамойцкае. Цяпер, адпаведна, – Беларусь, Украіна, Летува. У гэтай парадыгме, якую сіліцца зьнішчыць Масква, ёсьць аснова нашага агульнага, вольнага геапалітычнага існаваньня, нашай агульнай моцы, незалежнасьці і свабоды.

Летась рух “Вольная Беларусь” зрабіў некалькі спробаў наладжваньня дыялёгу з палітычным кіраўніцтвам краіны (дэпутацкім корпусам) для ўмацаваньня канструктыўных адносін, нажаль летувіскія палітыкі (кансэрватыўная партыя) ухілілася ад гэтых кантактаў.

Выходзячы з таго, што дзейсная палітыка становіцца крытычна небясьпечнай для дзьвух супольнасьцяў і можа прывесьці да драматычных здарэньняў на глебе ксэнафобіі, мы лічым неабходным зьвярнуцца найперш да кіраўніцтва Летувы:

- зьмяніць палітыку і стаўленьне да беларусаў;
- нейтралізаваць шкодныя інфармацыйныя атакі;
- спрыяць умацаваньню пазітыўных узаемаадносін зь беларускай дыяспарай і дапамагаць у развіцьці нацыянальнай сьвядомасьці беларусаў;
- знайсьці дэмакратычныя і недыскрымінацыйныя падыходы для выхаду са складўшайся сытуацыі праз супольную беларуска-летувіскую канфэрэнцыю па пытаньнях бясьпекі;

Мы таксама лічым неабходным зрабіць гэты ліст даступным для міжнароднай грамадзкасьці і для міжнародных дэмакратычных арганізацыяў, спадзеючыся на падтрымку і салідарнасьць у вырашэньні ўзьнікшай праблемы і ўмацаваньні сяброўства паміж народамі.

Разам з гэтым мы спадзяемся, што сёньняшняя палітыка Летувіскай дзяржавы, выкліканая не зусім аб’ектыўным аналізам і ацэнкай сытуацыі, будзе спынена, і пераможа здаровы сэнс і добрыя дачыненьні між народамі.

Мы адчыненыя на дыялёг па агульных пытаньнях, гатовыя на сумеснае абмеркаваньне становішча разам з правячай кансэрватыўнай партыяй, сацыялдэмакратычнай апазыцыяй і з усімі зацікаўленымі асобамі. Мы ўпэўненыя ў добрай будучыні незалежнай дэмакратычнай Літоўскай Рэспублікі і ў вольнай будучыні дэмакратычнай Рэспублікі Беларусь. Зарукай гэтаму мусіць быць памяць аб нашай агульнай гісторыі і сяброўства паміж нашымі вольнымі народамі.

14 люты 2024 г.

Зянон ПАЗЬНЯК
Павал УСАЎ

Шаноўныя беларусы, запрашаем усіх на Гуканьне Вясны!

Сьвяткаваньне адбудзецца ў маляўнічых мясьцінах на ўзьбярэжжы Гудзону прыкладна 40 хвілін ад Мангэтану каля станцыі цягніка **Ossining** у суботу **16 сакавіка 2024 году** а **12-й** гадзіне папаўдні па адрасу:

Ossining Boat and Canoe Club, 1 Westerly Road, Ossining, NY 10562

У выпадку моцнага сьнегу перанясем сьвята на нядзелю 17 сакавіка.

Падсілкуемся традыцыйнымі абрадавымі стравамі ў клюбе, а тады ў парку на рацэ ў строях будзем вадзіць карагоды і прасіць птушак прынесьці доўгачаканую вясну на сваіх крылах.

Кошт уваходу дарослым і дзецям ад 14 гадоў: **$20.**

З пытаньнямі зьвяртайцеся, калі ласка, на емэйл адрас: ***lenabelarus@yahoo.com***

Уплаты ў Згуртаваньне

Складкі й ахвяраваньні:

В. Лапыш 60

Шчыры дзякуй!

Аб імпрэзах, якія ладзіць Згуртаваньне “Пагоня”, а таксама пра бягучыя падзеі ў жыцьці арганізацыі можна даведацца наведаўшы старонку “Пагоні” ў Фэйсбуку:
https://www.facebook.com/groups/134811029970802/

Уплаты ў Згуртаваньне “Пагоня” шліце на адрас:
P. O. Box 572
New York, NY 10113
Чэкі, калі ласка, выпісвайце на імя скарбніка Згуртаваньня “Пагоня” *Viktar Yedzinovich.*